

AVE MARIA

ŠTEV. (No.) 5.

MARCH 5th, 1921.

LETO (VOL.) XIII.



"AVE MARIA"

Izhaja vsaka drugo soboto—Published every second Saturday by

FRANCISCAN FATHERS

In the interest of the Order of St. Francis.

1852 West 22nd Place

CHICAGO, ILL.

Naročnina \$3.00 na leto.—Subscription Price \$3.00 per year.

Published and distributed under permit (No. 650) authorized by the Act of October 6, 1917, on file at the Post Office of Chicago, Illinois, by order of the President, A. S. Burleson, Postmaster General.

Entered as second-class matter Oct. 20, 1919 at the post office at Chicago, Ill., under the Act of March 3, 1879. Acceptance for mailing at the special rate of postage provided for in Section 1103, Act of October 3, 1917, authorized on October 25, 1919.

VELIKA ZALOGA KNJIG.

Iz Evrope smo dobili te dni nad 500 zavojev najrazličnejših slovenskih knjig. Tako imamo sedaj največjo slovensko knjigarno v Ameriki. Kar se pri nas ne dobi, to se v Ameriki sploh ne dobi. kar se tiče slovenskih knjig.

V zimskih večerih ni prijetnejše zabave, kakor je lepa in koristna knjiga. Mi smo vse premalo do sedaj pazili na to, da bi se bili izobraževali. Zato pa marsikdo v Ameriki ni tako napredoval, kakor bi lahko, ako bi bil kaj več znal. Danes velja pravilo. Kolikor znaš, samo toliko veljaš.

Zato rojaki sezite po bogati zbirki slovenskih knjig in izobrazujte se!

Za danes priporočamo:

DVA KRASNA BISERA V NAŠEM LEPOSLOVJU.

Naš samostanski slavček Mati Elizabeta Kremžar, uršulinka iz Ljubljane, nam je poslala večjo zalogo svojih poezij. In sicer prvi zvezek, ki nosi naslov, "Iz moje celice" in drugi "Cvetje na potu življenja".

"Iz moje celice" je zbirka najlepših biserov slovenske poezije. Tu je zbrala častita pesnica 82 svojih, lahko rečemo, najlepših pesmic.

Teh poezij smo se zveselili, ker se resnemu in treznemu človeku že gabi vedno čitali v poezijah same zaljubljenke izlive bolnega mladega in dostikrat pokvarjenega srca, kjer je v resnici tako malo poezije in tako malo resnobe in še manj estetike. Zato se človek res oddahne, ko začne čitati te prelepe pesmice.

Ta zbirka je razdeljena v dva dela, v prvem delu "V svitu večne luči" je zbrala krasne pesmice o presv. Zakramentu. V te je pesnica izlila vso svojo redovniško dušo prave neveste Kristusove, ki ve, zakaj je stopila v red in ki pozna Onega, katerega njena duša ljubi. Ko človek čita te izlive polne duše, mu

nehote zagori srce ljubezni do Onega, ki gori za nas v naših tabernakljih. Zato je ni lepše tvarine za kako premišljevanje pred presvetim Zakramentom, kakor vsaka teh pesmic. Vzemite to knjigo in pojdi "V svit večne luči", prečitaj počasi in premišljeno katerokoli teh pesmic, premislite vsako besedo, vsako vrstico in videl boš kako globoke so te pesmice, kako polne žive vere in kako prepojene z gorečo ljubeznijo, s tako, kakoršno hoče od nas naš gospod Jezus. Prečitaj na primer ono: "Prah si dvignil . . .", ali "Blažena jutra", "Srečanje" itd.

"Rosa mystica — Roža skrivnostna" je drugi del teh poezij. Tu so Marijine pesmice. Nobžen otrok bi ne mogel tako prisrčno, tako ljubko, tako ljubeznjivo govoriti s svojo materjo, kakor govori Mati Elizabeta z Marijo, svojo nebeško materjo.

"Kjer mirte cveto" je oddelek raznih pesmic, ki so enako polne najlepše in najmilejše poezije.

Da, ko smo prečitali to celo knjižico, smo vsikliknili: To je, kar se imenuje poezija in kar je poezija.

Ne moremo dovolj priporočati našim rojakom, da sežejo po tej krasni knjižici. Postala bo gotovo njih najljubša knjiga, katero bodo vedno z največjim veseljem rabili, kajti te pesmice so vzete tako naravnost iz dna slovenske

nepokvarjene duše, da se vsako nepokvarjeno srce naslaja ob njih, kakor ob najprijetnejši in najslajši godbi.

Zato, rojak, naroči si te poezije in prepričaj se boš sam!

"Cvetje na potu življenja" se imenuje drugi zvezek poezij Matere Elizabete Kremžar. — Vsebinsko teh poezij naznaja sama pesnica na prvi strani tako-le: "Sopek slavnostnih deklamacij, srčnih in blagih častitek ob slavnostnih, godovih in drugih spominskih dneh". Pridejani sta tudi dve igri oziroma dramska prizora: "Jezušček med cvetjem" in "Osmero blagorov". Nekaj krasnega, posebnega za naše šolske prireditve. Pridejanja je tudi glazba za posamezne pesmice.

Tudi to zbirko priporočamo vsem rojakom. Prepričani smo, da se je bodo tako zveselili, kakor smo se je mi.

PROŠNJE IN IZJAVE

Rojakom, kateri želijo dobiti svoje sorodnike iz stare domovine v Ameriko

izdeluje

MIHAEL ŽELEZNIKAR

slovenski javni notar
v uradu "EDINOST"

Pišite za pojasnila na:
"EDINOST"

1849 West 22nd. Street,
CHICAGO, ILL.

FRANK SUHADOLNIK

veliko stori za "Ave Maria" in "Edinost". On je zastopnik za ta dva lista. Rojaki, ali ne mislite, da tak mož zasluži, da kupujete pri njem. — On ima

VELIKO ZALOGO OBUVAL

Zanesljiva in točna postrežba
6107 St. Clair Ave.
CLEVELAND, OHIO.

Slovenski zobozdravnik

DR. M. JOSIP PLEŠE

Ordinira od 10. ure zjutraj do 8. ure zvečer. Po dogovoru ordinira tudi izven do-
ločenih ur.

Specialist in Bridge Work and Gold inlays
2399 SILVER STREET, BROOKLYN, N. Y.



ŠTEV. (No.) 5

MARCH 5th, 1921.

LETO (VOL.) XIII.

Naročnina za celo leto s koledarjem	za Ameriko \$3.00.	Za Evropo	\$3.50.
Naročnina za pol leta	za Ameriko \$1.50		

List v obrambo sv. vere med ameriškimi Slovenci.

Na novo križarsko vojsko.

H. B.

Ko so v srednjem veku divji saraceni skrunili sveto zemljo, ki je bila kri našega Odrašenika, je vse krščanstvo dvignilo ogorčen protest proti tej skrunitvi svojih najdražjih svetinj. Pa to niso bili le širokoustni, brezplodni protesti, ki jih sestavljajo tisti, katerih ni nikjer, ko je treba dejansko nastopiti. Ne! To so bili protesti, ki so jih rodila globoko verna in v moči te vere za vse žrtve pripravljena srca. Križarske vojske so glasno govoreča priča tega.

Še nasprotni zgodovinarji priznavajo, da je kaj takega, kakor so križarske vojske, zmožen le verski idealizem. Ko je papež Urban II. v Klermontu na Francozskem razglasil prvo križarsko vojsko, tedaj je po celem krščanskem svetu šel samo en glas: Bog hoče! To je bil mobilizacijski signal krščanske svete vojske. Ni bila prisilna mobilizacija, ampak slobodna. A mej krščanskimi narodi je bilo v tisti dobi, ki jo nasprotniki tako radi imenujejo temno, toliko verskega navdušenja, da so ljudje prostovoljno trumoma drli pod zastavo križa, da gredo v daljno Palestino, osvoboditi svete kraje iz rok oskrunjevalca. Še žensk in otrok ni bilo mogoče nazaj držati. Zgodovina pozna tudi žensko in otroško križarsko vojsko, kar priča, da je bil takratni verski idealizem naravnost predrzen, bi rekel fanatičen. Dolga, z neznanjskimi žrtvami združena pot, ki ji tedanja vojna tehnika niti zdaleka ni bila kos, je bila ob obeh straneh

na gosto zaznamovana z mrličji-križarji. Pa to novih ni plašilo, ampak jim še vžigalo pogum.

Za mesec marec je naš vrhovni poglavar papež Benedikt proglasil mobilizacijo za novo križarsko vojsko. To pot ne gre za sv. Deželo posvečeno po potu in krvi našega Gospoda, gre za več. Za duše gre, nevmrjoče duše, za katere je Odrašenikova kri tekla. Te s Kristusovo krvjo oškropljene duše vedno bolj oskrunja moderni saracen, umazan, brezverski in protiverski tisk. Proti njemu je oklicana splošna mobilizacija, redne in črne vojske, duhovnikov lajikov, da celo žensk in otrok. Kadar je zaukazana taka splošna mobilizacija vseh razpoložljivih sil, je znamenje, da je nevarnost ne samo velika, ampak skrajna. In to je tudi.

Mi katoličani smo tega svojega sovražnika, te tiskane saracene, podcenjevali, nekako tako, kakor za časa vojske Nemčija ameriško vojno pomoč ententi.

Nismo črnogledi. Vemo, da imamo lepo armado naših zvestih, ki jih ne bo treba dvakrat klicati pod novo razvito zastavo križa, da gredo v boj proti tiskanemu saracenu. Razumejo čas, v katerem živimo. Vedo, da je danes tisk vladar sveta. Je težko reči, kdo ima večji vpliv, ali človek na tisk, ali tisk na človeka. Gotovo je, da kakor so stroji prevzeli velik del človekovega ročnega dela in še vedno spodrivajo roke, tako je tisk prevzel velik del človeškega dela z glavo in si

ga še vedno osvaja. Vedo, da danes časopisje misli, ne samo mesto tacih, ki ne znajo sami, ampak tudi mesto tacih, ki znajo bolje kot oni, katerih enodnevnice pozirajo. Vedo, da se danes brez nevarnosti napačne sodbe lahko reče: Povej mi kak časopis bereš, pa ti povem kakega mišljenja si. Vedo, da če nasprotno časopisje vdere v naše trdnjave, so že padle. In ker vse to vedo ti naši zvesti, razumejo mobilizacijski ukaz, ki prihaja od našega vrhovnega poglavarja papeža, ki jih kliče na novo križarsko vojsko za katoliški tisk proti nekatoliškemu, nekrščanskemu, brezverskemu. Zato smo prepričani, da se bodo temu klicu radi odzvali in pomagali razširjati dober tisk, ker s tem pomagajo širiti kraljestvo božje.

Vemo pa tudi, da jih je mej nami še veliko, ki podcenjujejo moč modernih saracenov, brez in protiverskih časopisov in knjig, zato pa podcenjujejo tudi pomen katoliškega tiska, naše križarske armade, katere namen je, ne samo vstaviti nadaljne prodiranje močne saracenske armade, ampak jo vreči nazaj in si zopet priboriti to, kar je naše, ker nosi božji pečat krvi Kristusove. Da veliko je še tacih mej nami, ki nimajo jasnih pojmov za kaj gre. Mej nje spadajo vsi oni, ki bero ali morda celo naročajo, kupujejo nasprotne časopise, brošure, knjige.

Kolika nezavednost! Recimo, da njim to zastrupljeno čtivo res ne škoduje, jim ne omajuje verskega prepričanja. Sicer mi tega odločno ne verjamemo. Prvič že zato ne, ker, kakor rečeno, danes hote ali nehote, vede ali nevede, časnikarji in slovstveniki mislijo mesto tistih, ki bero njih proizvode. Drugič pa zato ne, ker nekaj vedno ostane, naj dotični, ki kaj neprimernega bere, še tako zatrjuje, da je zadosti star in poučen, da njemu nič ne škodi.

Učeni kardinal May, ki je kot tak gotovo znal ločiti resnico od laži, je dejal: Kadar jaz kaj veri ali npravnosti nasprotnega berem, ker moram, da vem zavračati, vedno takoj nato vzamem sv. pismo v roke, da strup, ki sem ga nehote vsrkal ugonobim. Potem pa naj navaden človek, ki nima tiste izobrazbe, niti ne rabi takega razkuževavnega sredstva, ostane brez kvarnega vpliva od strani slabega tiska? To je le velika samoprevara.

Povejte mi, koliko takih, ki vse bero, kar jim v roke pride, poznate, ki bi iz prepričanja stali v prvih vrstah našega katoliškega preporoda in kaj prida žrtvovali za to? Jaz ne poznam nobenega. To so navadno tiste posebne vrste katoličani, ki jim Nemci pravijo "tudi katoliki". Svoje bistvene verske dolžnosti, tedenske in letne, morda spolnijo in s tem mislijo, da je vse spolnjeno. Podobni so onim poljskim vojakom, o katerih mi je nekdo pripovedoval, da so ob času, ko je bilo treba sovražnika napasti, začeli rožni venec moliti. Molitev je lepa, dobra, koristna, veliko pomaga. A je čas molitve, pa tudi čas dela.

Pa recimo, da taki res nimajo nobene osebne škode od slabega beriva. Tudi v tem slučaju zaveden in pre-

pričan katoličan ne bere slabih časopisov in knjig, jih ne sme brati. Zato ne, ker jih s tem podpira. Vsak bravec, še bolj pa vsak naročnik, dela za razširjanje slabega čtiva, podpira sovražnika. Kaj se zgodi z vojakom, ki na katerikoli način podpira sovražnika, o tem imamo izza zadnje vojske še polna ušesa. Mi ne bomo nobenega, ki tako dela, streljali, saj s svinčenkami ne, kakor so jih vojna vodstva, pribijemo samo, da je to nečastno izdajstvo naših, oziroma božjih najsvetejših interesov. Taki sami pomagajo skruniti nevmrjoče duše, ki se jih drži Odrešenikova kri in bodo od tega enkrat pred Bogom dajali težek odgovor.

Takim pred vsem velja papežev klic na križarsko vojsko proti saracenu—slabemu tisku, za križ in njega braneči dober tisk. Čas je, da pretrgamo vsako zvezo z njegovimi in našimi sovražniki. Kateri naših nasprotnikov bere naše liste, razun z namenom, da bi nas na padal? Nobeden! Zakaj ne? Ker so naši zavedni nasprotniki. Sodite sami, kaka je naša zavednost, če se dobe mej nami taki, in jih ni malo, ki hlastno stezajo roke po nasprotnem časopisju in se naročajo nanj. Ako se to ne pravi pljuvati v lastno skledo, potem ne vem, kaj bi se reklo.

Prvo tedaj, kar naš čas od katoličana, ki noče biti to samo po imenu, zahteva, je, res katoliška zavest, saj tolika, kakor jo imajo naši nasprotniki, ki se bore za laž. Danes ni več čas za čudno mešanico katolicizma in paganizma, ki jo je v stari domovini rajni škof Mahnič zлил na gnojišče, kamor spada, a tu v Ameriki še životari pod firmo sakserjanizma, ne danes je čas katoliškega radikalizma. Kdor tega nerazume ali noče razumeti, naj pripiše sam sebi, če bo pohojen.

Potem pa s to radikalno katoliško zavestjo na delo. Pred vsem iz lastne hiše ves tisk, ki na katerikoli način spodkopuje npravnost ali vero, pa naj to dela očitno, kakor protiverski listi, ali pa skrito, pod krinko brezbarvenosti. Pisano je, v sv. pismu je pisano: Kdor ni z menoj je zoper mene. To se pravi, da Bog ne mara za švigašvagarstvo, ne pusti, da bi njegovi tudi hudiču sveče prižigali. Kdor misli, ali saj dela tako, kakor bi Bog ne bil vreden cellega človeka, kakor je cel od njega in zanj, od tega noče nič.

Ko je kdo pomedel pred svojim pragom in založil svojo hišo z dobrim čtivom, potem pa na delo, da bodo isto storili tudi drugi. Tako zvani lajiški apostolat nima lepšega delokroga, kot je razširjanje dobrega tiska. S tem marsikateri lajik danes lahko več dobrega stori, kot ta ali oni duhovnik. Do veliko tacih, ki bi bili potrebni dobre besede kot riba vode, duhovnikova beseda iz katerega koli vzroka ne seže. Ne manjka celo tacih, ki so mnenja, duhovnik mora tako govoriti, to je njegov "kšeft". Tu v deželi biznesa je ta nevarnost še večja. Če se mu približaš ti, z dobrim listom, boš več opravil, ker ti ne bo mogel vreči tega predsodka v obraz. Poleg tega pa ti, ki se vedno giblješ mej ljudstvom različnih nazorov, bolje poznaš njegovo dušo in jo lažje najdeš v priprav-

nem razpoloženju za njeno zdravo hrano, ki jo vsaka duša, ki še ni popolnoma sprijena, od časa do časa poželi in rada sprejme.

Morda sam nimaš dosti časa. Pa imaš dobro ženo in otroke. Prav, položi to njim na srce. Če se srednjeveških križarskih vojska kdo ni mogel sam vdeležiti, dasi bi se jih bil rad, je prevzel na svoje stroške vso oskrbo enega ali več križarjev. Tako so se drugi mesto njega, a po njegovem zasluženju, borili za sveto stvar. Kaj tacega je tudi tebi mogoče, potom žene in otrok. Ta apostolat ne bo le dobri stvari koristil, ampak dotičnemu samemu. Tako plemenito, nesebično delo, dela človeka samega plemenitega, nesebičnega. Plemenita žena in otroci bodo tvoj lastni ponos.

Iz neke vasi starega kraja nam poročajo, da gredo

naši listi od hiše do hiše in da jih ljudje z velikim zanimanjem bero. Ali ne bi bilo kaj tacega tudi tu mogoče? Ko si ti prebral list, daj ga svojemu znancu, da ga prebere še on. Morda mu točasni gmotni položaj ne pripušča, da bi ga mogel sam naročiti, morda je tudi premlačen, da bi par tolarjev žrtvoval, a ni sovražen. Bral ga bo saj zastonj, on, žena, otroci. Prikupil se jim bo. Naročili si ga bodo sami. Priskrbel si družini dobrega prijatelja.

Na noge tedaj v defenzivno križarsko vojsko zoper tiskane saracene, ki se bore pod zastavo satanovo! Na noge v ofenzivno križarsko vojsko za osvoboditev svetih tempeljev božjih, nevmrjočih duš! Papež kliče, škofje spodbujajo. Bog hoče!

Bratje na delo.

K.

"Lastna hvala se pod mizo valja!", pravi naš slovenski pregovor.

Ko pa gre za to, da priporočimo naš list "Ave Maria" in celo naše podjetje slovenskemu narodu v Ameriki, ne moremo drugače, kakor da bi se pravzaprav morali nekoliko pohvaliti in povedati, zakaj zaslužimo, da bi nas podpiral vsak zaveden katoliški Slovenec, da, zakaj je dolžnost vsakega zavednega katoliškega Slovenca, da nas podpira. "Vendar lastna hvala se pod mizo valja". Ne bomo se hvalili.

Toda mislimo pa, da ni to lastna hvala, ako opozorimo naše rojake, samo na velike žrtve, katere prinašamo že dolga leta za ohranjenje svete vere med našimi slovenskimi rojaki po Ameriki. Velike so bile te žrtve v finančnem oziru, še večje v moralnem. Vsakdo ve, kako smo bili izpostavljeni najpodlejšemu sramotanju naših nasprotnikov, odpadnikov in mlačnih zaspanih katolikov. Vsakdo ve, koliko gnojnice se je že zlilo na nas, koliko so nas preganjali, koliko sumničili, koliko tožarili, koliko trgali, kakor nikogar druglega v Ameriki. Imamo tukaj v resnici slabe ljudi, imamo goljufe, ki so narod ogoljufali za tisočake, ki so narod osleparili za veliko denarja, mu povzročili veliko škode,

sploh ki so bili v resnici v sramoto in škodo celemu narodu v Ameriki, pa berete proti njim toliko napadov, toliko sramotenj, kakor proti nam? Zakaj pa ravno nas toliko napadajo? Zakaj smo jim ravno mi toliko napoti?

Odgovori si, rojak, sam na to vprašanje! Pomisli sam nekoliko! Smo res kaj škode narodu naredili? Smo ga osramotili? Smo koga zapeljali? Smo komu kako najmanjšo krivice storili? Nič tega! In če nas vkljub temu preganjajo? Kaj to pomenja?

Da smo na pravem stališču.

Grehu ne moremo reči čednost, čednosti ne smemo pustiti blatiti. Ne moremo molčati, ko se blati naš križ in naš oltar. Ne moremo molčati, ko se narod zapeljuje v versko mevžarijo in iz te v verski odpad. Ne moremo pustiti, da bi kaki verski ali narodni sleparji pod raznimi krinkami ljudstvo "probujali". Dolžnost naša je, da jih razkrinkujemo in jim potegujemo njih masko z obraza in kažemo narodu njih pravi obraz, njih krvoločne kremplje.

Seveda, s tem se jim pa zamerimo in smo jim na potu.

Da, naši listi so mogočen obrambeni jarek okrog našega svetega kri-

ža, okrog naših cerkvic in okrog naših oltarjev. Mi smo nevstrašena straža pred vero našega naroda. Mi damo raje kri in življenje, kakor da bi ne branili tega svojega naroda pred njegovimi škodljivci. In sicer je to naša sveta dolžnost kot katoliških časnikarjev. Dokler jo vršimo, smo na mestu. Kaj pomaga katoliški časopis, če je pa zvezan z verskimi škodljivci, če nima katoliškega prepričanja, če mu je katoliška stvar deveta briga, če ima pri tem samo osebne namene in se vrti po vetru kakor petelin na zvoniku. Ne veterni petelin na zvoniku, obrambeni jarek, straža pred cerkvenimi durimi mora biti katoliški list, potem še le spolni svojo dolžnost. Katoliški časopis ne sme biti mutasti pest, ki bi molčal, ko tatje kradejo v hiši, ki bi se dal s koščekom mesa podkupiti morivcu gospodarja in se mu laskal, mesto da bi ga pograbil in raztrgal, ter tako ohranil življenje in premoženje svojemu gospodu. Zato veljajo posebno zanikernim katoliškim časnikarjem besede: Gorje vam mutasi psi, ker ste molčali! Gorje Vam čuvaji Siona, ker ste sami sebe pasli!

In tega očitanja ne more nihče vreči našim listom. V štirinajstih letih obstanka lahko s ponosom re-

čemo, da pomenja teh štirinajst let za nas leta boja in dela in žrtev pa tudi zmag, ki naj bodo Bogu v čast. Koliko in kako mogočne sovražnike smo imeli že ta leta proti sebi! Kako peklenski so bili napadi na nas! Pa kaj so dosegli? Lahko je vseh naših nasprotnikov sram svojih neuspehov! Trije časopisi, tiskarna in tisoče vernih naročnikov in čitateljev — to je **njih** vspeh in — **naš vspeh**, njim v sramoto, nam v ponos!

In tako bo naše podjetje tudi v prihodnje. Veritas omnia vincit.— Resnica vse zmagaja. Na tej podlagi stojimo in bomo stali, tudi ko pride še četrti list. Na tej trdni podlagi bomo še dalje bili boj za ta narod!

In na kar smo posebno ponosni, je to le: mi smo edino v resnici narodno podjetje. Kako se je začelo? Se je začelo s kakim velikim kapitalom? s kakimi delničarji? Ne! Ena sama oseba je vzela nase celo breme in začela, brez kapitala, brez finančnih podpor. Zaupanje v Marijo je bil ves kapital. In tako je ostalo podjetje celi čas. Narod je toraj skupaj znosil, kar je skupaj. Navdušenje naroda za sveto stvar, za katero je dvignilo naše podjetje zastavo boja med nami, je zneslo skupaj te žulje in sicer za se in za obrambo svojih svetinj. In kolikor odločnejši smo bili v svojem boju, toliko bolj smo napredovali! Kolikor bolj so nas napadali in ubijali, toliko več naročnikov in prijateljev smo dobivali, toliko bolj smo rastli.

Zato, mi smo narodno, pristno in eminentno narodno podjetje in kot tako prosimo še dalje podpore tebe, milo katoliško slovensko ljudstvo! Za te smo trpeli in za te se žrtvovali, ker si se nam smililo, da si tako nesrečno, da imaš toliko pijavk, ki so prišle sem, da ti spijejo tvojo srčno kri, te oskubijo tvojih žuljev, in da bi to lažje dosegli, so te skušali okraštiti še tvoje vere in te, moralno uničiti, pahnuti te od križa v vrtnice strasti, v vrtnice slabega življenja, le da bi te lažje okradli. Smililo si se nam, in od tod

naše navdušenje za te, za to naše žrtve in za to naše trpljenje — za te. —

Narod slovenski! Ta mesec je mesec katoliškega tiska. Vsi tvoji voditelji in prijatelji ti kličejo: "Pokrepi svoj katoliški tisk. Razširi ga kolikor najdalje mogoče". In to kličemo tudi mi.

Pomislimo! Vzemimo, da bi "Ave Maria" dobila 20 tisoč naročnikov, "Edinost" vsaj 15 tisoč, "Glasnik" vsaj 10 tisoč. V čegavo korist bi to bilo? V Tvojo! To bi bila moč v tvojih lastnih rokah. To bi bila moč tebi na razpolago, v tvojo lastno obrambo, v obrambo tvoje družine.

Zato ali ne bomo ta mesec storili vse, kar največ mogoče, za te liste? da jih razširimo v vse naše hiše, da jih damo v vse slovenske roke?

Pred vsem prosimo v smislu navodil naših škofov za ta mesec:

1. vse slovenske redovice in redovnike, da ta mesec vsaki dan sprejemajo sveto obhajilo v ta veliki in vzvišeni namen.

2. vse naše slovenske šole, da ta mesec opravljajo posebne molitve in prejemaajo sveto obhajilo v ta namen.

3. da vsi šolski otroci ta mesec poskušajo kaj doseči, z razširjanjem naših listov. O tem prinaša naš list poseben poziv otrokom pod "Naš striček".

4. vse naše slovenske gg. župnike, da bi celi ta mesec priporočali naše liste pri službah božjih vsako nedeljo.

5. katoliška društva naj bi sklenila, da bodo ta mesec prispevala kako malo svoto kateremu izmed naših treh listov v podporo, si naročila v enem ali drugem stalni društveni oglas. Delovali naj bi med seboj; da vsak član naroči naše liste.

6. naši zastopniki naj bi sestavili po župnijah poseben odbor dobrih mož, žena in mladine, in bi ta mesec obiskali vse družine in skušali spraviti naše liste v vsako našo hišo. Naši listi naj bi se prodajali po nedeljskih sv. mašah pred vsako slovensko cerkvijo. Otroci, ali kedor koli bi to sprejel, bi imel tudi finan-

čni dobiček.

7. Da olajšamo nabiranje naročnine za ta mesec, zato damo za vsakega novega naročnika onemu, ki ga pošlje 25c.

za dva nova naročnika 50c.

za pet novih naročnikov \$1.50.

za deset novih naročnikov \$5.00.

Kdor bi ne hotel denarja, damo temu primerno nagrado v knjigah ali v raznih drugih stvareh, katere si kdo izbere.

Katoliški Slovenci! Naj tudi za nas ne bo zastoj mesec marec, mesec katoliškega tiska. Zavedajmo se velike, odgovorne dolžnosti, ki jo imamo do katoliškega tiska sploh in do našega tukaj posebaj. Zavedajmo se, da če se trudimo zanj, ga podpiramo, razširjamo, se trudimo zase. Ljudstvo drago! Vedi, odkrito kakor pri sv. spovedi ti pove-mo, da mi z našim časopisjem ne iščemo nikakih osebnih koristi in jih tudi nimamo od njega. Zato nismo prišli za teboj v Ameriko, se tudi ne sklada z duhom reda, kateremu pripadamo. Vedi, vse kar mi zaslužimo kot duhovniki, gre v tiskovno podjetje, tebi in Bogu služeče. Koliko lažje in mirneje bi mi živeli brez tega. Ne bi nam bilo treba pozne nočne ure sedeti pri pisalnih strojih, da ti moremo postreči z zdravom, če tudi priprosto hrano, čitvom. Večkrat bi si lahko privoščili svežega zraka, za kar zdaj ni časa. Pa se radi žrtvujemo za te, zato smo prišli sem. Le tega pričakujemo od tebe in tudi tega ne radi sebe ampak radi tebe, da nas pri tem podpiráš.

Zato vsi na delo!





LILIJA IZ RAJA.

K.

IZBIRA.

Marija je v tem dosegla svoje petnajsto leto starosti. To je bila pa starost, ko so Bogu posvečene device zapuščale svetišče božje in odhajale na svoj nov prihodnji dom, ko so se poročile. S tem letom so prenehale njih obljube, kajti pri Judih je bil zakon stroga dolžnost vsakega in vsake.

Ko bi bila še Ana in Joahim živa, prišla bi bila za to priliko v Jeruzalem, da bi predstavila svoji hčerki mladeniča, katerega sta ji izbrala iz rodovine ali iz okolice za njenega moža. Vodila bi gotovo celo poročno slavje, ki je navadno trajalo jako dolgo in se je obhajalo z največjim sijajem, katerega so premogle družinske denarne razmere. Oče Joahim bi bil nad novoporočencema izrekel običajni blagoslov Abrahmov. Mati Ana bi bila pokrila srečno nevesto s svilnatim pajčolanom, obrobjenim z dragocenimi umetno vezenimi čipkami, katere bi bila sama naredila za to priliko, in bi bila ob tej priložnosti svoji hčerki nevesti povedala, kako naj kot bodoča žena svojega moža skuša osrečiti, njega in sebe. Plemeniti značaj matere Ane bi bil dal gotovo poseben vtis njenim besedam. Toda nikdar več ne bo čula Marija tega sladkega in dragega ji materinega glasu. Vse vodstvo, ki ji je bilo vzeto na svetu s smrtjo materino, bo prihajalo v prihodnje samo od Najvišjega.

Ker je bila Marija sirota in ker tudi Caharija ni mogel biti navzoč pri tem slovesnem trenutku, da bi bil kot postavni varih sprejel dolžnost in pravico starišev pri Marijini izbiri tovariša za življenje, padla je ta dolžnost na višjega duhovnika samega. Takrat je bil veliki duhovnik Jojada, ki je takoj sklical posvetovanje. Po navadi tistih dni je bilo razglašeno med mladeniči, ki so si iskali neveste, da je prav kar ena izmed Bogu posvečenih devic dosegla postavno starost poroke in bil je določen dan, kdaj naj pridejo, ako se hočejo potegovati za njeno roko.

Govorica o izvanredni lepoti Marijini, njeni ljubeznjivosti, njeni čistosti in o njenih drugih lepih dekliskih čednostih, je bila razširjena po celem mestu. Nihče namreč ni govoril s hčerjo Joahima in Ane, ne da bi bila naredila nanj globok vtis spoštovanja in ljubezni do nje. Vse jo je občudovalo in spoštovalo. Matere so si skrivaj želele, da bi dobile tako plemenito dekle za ženo svojim sinovom. Mladeniči so si enako potegovali za njeno roko, ker so si želeli neveste, kakor je bila Marija.

Na dan, katerega je določil Jojada v ta namen, se jih je zbralo lepo število v templju.

Marija je sicer naredila obljubo vednega devištvu. Vendar se pa ni poskušala ogniti tej splošni postavi svojega naroda. Morda je vedela, da bi ji nič ne pomagalo, ako bi se tudi ustavljala tej naredbi. Še bolj

gotovo pa je, da je bila prepričana, da jo bo Bog varoval in čuval. Zato o vsem ni ničesar omenila velikemu duhovnu. Tri dni preje je skoraj celi čas po noči in po dnevu prebila v molitvi.

Zbor z velikim duhovnom se je sešel. Veliko mladeničev je prišlo. Predno se je pa stvar začela, prosila je Marija zbor, če bi ji ne dovolili, da bi vsakemu izmed mladeničev, ki bi hotel njeno roko, stavila eno vprašanje. To bo čisto preprosto vprašanje, vendar, kateri izmed mladeničev ga ji bo znal pravilno odgovoriti, tega bo vzela.

Seveda je zbor rad ugodil tej njeni prošnji.

Na to so se odprla vrata zbornice in mladeniči in njih sorodniki so vstopili.

Prvi, kateri je pristopil in prosil za roko Marije, je bil neki Mahasija, sin Sadoka. On je rekel:

"Imam veliko rodovitnega posestva. Imam tudi bogate pašnike in krasne črede na Jordanskih planinah. Imam tudi veliko služabnikov. Prosim za roko Marije, hčere Joahima in Ane!"

Drugi je bil neki Heli, sin Nadaba. On je rekel:

"Moj oče je bil trgovec, ki je trgoval daleč po svetu. Zapustil mi je sto talentov zlata, petdeset talentov srebra, krasno hišo tukaj v Jeruzalemu, polno najkrasnejših dragocenosti".

Tako so se oglašali mladeniči drug

za drugim, ki so vsi razkladali svoje premoženje in svoje imetje, s katerim bodo lahko osrečili svojo nevesto, ako si katerega izmed njih izbere.

Marija je stala celi čas z zagnjenim obrazom sredi svojih tovaršic, od katerih se bo danes poslovila. Zdelo se je, kakor da bi vsega tega niti ne slišala. In res bila je zatopljena v pobožno molitev.

Ko so vsi končali z naštevanjem svojega bogastva in premoženja, prišla je Bogu posvečena devica pred velikega duhovna, ga pozdravila in ga opomnila njegove obljube, katero ji je dal pred začetkom te slovesnosti. Povedala mu je tudi vprašanje, katero naj stavi vsakemu teh mladeničev.

Jojada je poklical še enkrat Mahasijo pred se.

"Mahasija, sin Sadokov", rekel mu je s slovesnim glasom, "povej mi, kaj se ti zdi, kaj je najlepši okrasek vsake ženske lepote. Ne pomišljaj se, temveč naj te Bog naših očetov razsvetli, da boš pravilno odgovoril".

Mahasija je bil presenečen. Ni pričakoval, da bo treba na kako vprašanje odgovarjati, še manj pa na tako. Zamislil se je. Čez nekoliko časa se obrne proti Mariji in odgovori: "Najlepši okrasek ženske lepote je njen pajčolan, ki krije njeno lepoto".

Veliki duhovnik je pogledal na Marijo, ki je pa ostala mirna in se ni zganila. Odmajal je z glavo, da ni vprašanje pravilno rešeno in poklical je Helija. Predložil mu je isto vprašanje.

"Lep dragocen ovratnik in biseri in veliko dragocene zlatnine", je začel mladenič, prepričan, da, odgovarja povoljno, "krasni uhani iz najlepšega emeralda iz Egipta, kakoršne je nosila moja mati in jih pustila za ženo svojega sina".

Marija se ni premaknila.

Tretji je odgovoril: "Modrost in bistrost njenega razuma".

Tako so pristopali tudi drugi mladeniči in poskušali svojo modrost, da bi pravilno odgovorili na vprašanje

in zadovoljili dekle. Dajali so različne odgovore, vsak po svoji pameti in svojem prepričanju in okusu. Marija je ostala celi čas mirna s sklonjeno glavo, pokrita s pajčolanom. Celi čas se ni zganila ali dala kakega znamenja, da bi navzoči spoznali komu pritrđi in kaj misli o različnih odgovorih.

Slednjič je prišel neki mladenič po imenu Agabus. Videl je večkrat preje Marijo v templju in se mu je zelo dopadla. Posebno velik vtis je nanj naredila njena globoka pobožnost in čistost, ki je odsevala s celega njenega bitja. Njen nedolžni obraz mu je dvignil misli nad po-



Glejte — človek.

svetno in ga napolnil z nekim velikim spoštovanjem.

Ko mu je veliki duhovnik stavil isto vprašanje, obrnil se je proti Mariji in rekel: "Najlepši okrasek ženske je njena sramežljivost".

Oči vseh so se obrnile na Marijo. "Vendar je eden pravilno odgovoril", so si mislili. Res se je zganila tudi postava pod pajčolanom in lahen glas se je čul: "Vsaka dobra misel je od Gospoda. Gospod je razsvetlil tudi tvoj razum. Naj te še nadalje navdihuje s svojimi svetimi mislimi!"

In to je bilo vse. Veliki duhoven se je začudil. Tudi tega si ni izbrala. Agabus je povedal odgovor, ki je bil v resnici nekaj posebnega.— Pohvalila ga je tudi Marija, vendar

umakniti se je moral tudi on, na svoje veliko razočaranje.

Vsi ti mladeniči, ki so do sedaj nastopali so bili bogatih in plemenitih družin mesta Jeruzalema. Njih vpliv in veljava v mestu je bila velika. Zato je umevno, da je bil veliki duhoven in ves zbor razočaran in vznevoljen, ko je moral vse odsloviti. "To dekle zlorablja našo potrpežljivost", so godrnjali. "Ali se pa iz vseh nas norčuje".

Vendar veliki duhoven je poznal Marijo in zato se ni dal ostrašiti. Začel je tudi misliti, da mora biti za tem vprašanjem kak poseben veliki namen, zato je sklenil pri sebi, da bo vstrajal pri svojem dovoljenju, katerega je dal Mariji pred začetkom tega izpraševanja. Vendar je pa sklenil, da bo za danes prenehal z nadaljnim izpraševanjem in čez en mesec določil novo izbiranje in še več mladeničev povabil. Bil je ravno čas žetve, zato je bilo veliko mladeničev zadržanih, da niso mogli priti. Prihodnjič, ko bo delo na polju končano, bodo imeli več časa.

Svetovavci so bili sicer nejevoljni, vendar so slednjič pritrđili velike- mu duhovnu in že je stavil eden izmed njih predlog, da se seja za ta dan zaključí. Kar pride pred sedež velikega duhovna neki mož. Bil ni več mlad, to se mu je videlo. Obleka je kazala, da je sicer boljše rodovine, vendar ne posebno bogat.

Duhovniki so se spogledali drug drugemu, ko so ga zagledali in veliki duhovnik je zmajal nejevoljno z glavo. Vsi so bili v zadregi. Marija je sicer revna, in stariši ji niso zapustili veliko premoženja, to je res. Vendar pa je kraljevega rodu D a v i d o v e g a in po svoji krasoti in plemenitosti kras celega templja in ponos zbora svetih devic. Naj toraj dovolijo, da jo dobi ta tujec, ki je reven poleg tega pa že nekoliko v letih? Naj s tem užalijo vse mladeniče plemenitejših družin, ki bodo šli osramočeni domov?

"Kdo si ti?" vpraša ga nejevoljno veliki duhovnik.

"Jaz sem Jožef, sin Jakopov, sin Matanov iz hiše Davidove", je odgovoril čudni prišlec z nekim posebnim dostojanstvom, ki je presenetilo vse. "Moja družina je sicer danes manj znana v Izraelu in od svoje mladosti sem se preživel z delom svojih rok. Reven sem. Nimam premoženja. Vendar imam pa zdrave roke, znam rokodeljstvo, da bom z božjo pomočjo lahko poskrbel za njene življenske potrebe.

Zopet so se spogledali veliki duhoven in zborovavci. Med navzočimi mladeniči se je začulo šepetanje in posmehljiv nasmeh je zaigral na ustnicah vseh, katere je Marija že zavrnila. Na velikega duhovnika je naredil prišlec slab vtis. Tudi na obrazih vseh svetovavcev se je videlo, da so vsi proti temu, da bi se mu sploh dovolilo se pogajati za roko "bisera svetišča". Že je hotel veliki duhovnik izreči svoje mnenje, ko se je zgánila postava pod pajčolanom. Ne da bi čakala Marija, kaj bo ukrenil veliki duhovnik, je sama stavila Jožefu vprašanje, kakor je je veliki duhovnik stavil preje vsem drugim mladeničem. Vse se je začudilo.

"Jožef, sin Davidov, kaj je po tvojih mislih, največji okrasek ženske lepote?"

Vse je bilo tiho. Tudi čudni ženin se je zamislil in ni takoj odgovoril.

Toda le nekoliko trenutkov je pomislil Jožef. Nato se je postavil po koncu, se obrnil proti Mariji in odgovoril: "Največji okrasek ženske lepote je njeno neomadežano in čisto devištvo".

Vsi so se začudili odgovoru.

Marija je stopila k Jožefu.

"Jožef, sin Davidov, sin Matanov", je rekla, "po tvojem odgovoru sem spoznala, da si ti tisti, katerega mi je poslala božja previdnost. Sprejemem te kot svojega zakonskega moža in hočem postati tvoja ljubeča in pokorna žena".

"Naj bo česčen Bog naših očetov!" je rekel Jožef. Z veliko skrbjo je pogledal dekle, ki se mu je izročilo na tako izvanredni način, ker je namreč razumel skrivnostni pomen in namen njenih besedi in njenega vprašanja.

Vendar pa, kako naj mož, ki je tako zvest spolnovavec postave božje, razume popolnoma celo vzvišeno misel o izredni časti te svete de-

vice? O, to je mogel zato, ker Bog tako čudovito vodi svoje izvoljence v njihovem življenju, da jih pripelje do svojih namenov. Tako je tudi ta mož, sicer reven na bogastvu tega sveta, preskušen v trpljenju in poskušnjah življenja, navdahnjen v velikem trenutku, spoznal voljo Onega, katerega je ljubil in kateremu je služil. Razsvetlila ga je pač ona Luč, ki razsvetli vsakega človeka, ki pride na ta svet, Odrešenik, Bog Sin, učlovečen Beseda, katere oče in varih bo veljal pred svetom, je razsvetlil njegov razum, kakor razsvetlijo jutranji žarki vrhove gora, predno pride izza gora krasno in veličastno solnce.



M. Elizabeta:

TRPEČI DUŠI.

Molčeča hodiš svoja pota,
pogled je često ti solzan,
bridkost obkroža usta tvoja,
izraz grenak ti je vklesan.

Skrivnost veliko v duši nosiš,
skrivnost bolesti in gorja,
zato pa svet beži od tebe,
boji pekočih se solza.

A jaz spoštujem te in cenim,
zato te cenim, ker trpiš,
ker vredna si, da nosič krono
in Kristusov krvavi križ.

Glej, to najvišja je odlika,
le ljubljencem jo daje Bog.
O, moli zame, tiha duša,
ti skriti biser božjih rok.



Načelno podobo sv. Jožefa je plačal neki neimenovani, dobri mladenič. Bog mu plačaj na priprošnjo sv. Jožefa!



Žalostna Mati.

Z MOJH POTOV V AMERIKO.

Rev. Hugo Bren.

(Dalje.)



Pri sv. Krištofu, ob vhodu na levi, počiva dika slovenskih ameriških misijonarjev, oče kranjske sadjereje, Frančišek Pirc. Grob se več ne pozna, le spominska plošča, vzdana v vhodni steber, še priča, kje mu je hvaležna domača zemlja postlala zadnjo posteljo. Vstavil sem se in se zamislil. — Čudna so pota božje previdnosti! V dobi, ko mnogi drugi že mislijo na pokoj, si ti začel misliti na misijone, takrat še prave misijone, ne take v kakeršne nameravam jaz. Bog ti je navdal misel, da je plodonosnejše delo lačnim dušam lomiti kruh resnice, kot gojiti jabolka in hruške. Oprijel si se te misli, zapustil svoje trde Gorenjce in se podal mej divje Indijance—v svojih šestdesetih letih.—No predno bom jaz toliko star, me lahko še večkrat pošljejo nazaj in še več vlakov lahko zamenjam. To me tolaži.

Potem sem šel od groba do groba znanih naših slavnih mož: Vodnika, Bleiweisa, Jurčiča. Vstavil sem se na grobu prerano umrlega Andrejčkovega Jožeta, ki je spisal povest: Žalost in veselje, za katere glavnega junaka bi bil tudi mene lahko porabil. Pomudil sem se na grobu slavnega Kopitarja, kojega telesne ostanke je hvaležna domovina dala z Dunaja prepeljati, v zemlji domači da truplo leži. Meni se, upam, tega ni bati, da bi še po smrti moje kosti po svetu vlačili, ako jih sprejme tuja zemlja v svoje naročje. Če se za kosti našega slavnega Abuna Solimana, Knobleharja, nihče ne zmeni, da bi ga iz Neaplja domov spravil, bodo moje še bolj v miru počivale. Mi jih saj ne bo treba po vsem svetu pobirati, ko an-

geli zatrobijo, ki gotovo ne bodo samo Kranjcem trobili, drugače bi znal še sodnji dan zamuditi. To bo preveč zanimiva sodba, da bi jo človek zamudil. Jaz se že zdaj včasih veselim te sodbe, posebno kadar nimam nič na vesti. Pomislite, koliko lumparij se na svetu zgodi, katerih krivci niso prišli pravici v pest. In ta zemeljska pravica kako je mnogokrat pristranska. Tatiče vbeša, tatove pa izpušča.

Kake vnebovpijoče krivice so se godile samo mej vojsko. Vsemogočni, pijani generali, so ukazovali nedolžne ljudi v masah streljati, kakor zajce. Razni auditorji vojnih sodišč, so podpisovali smrt, kakor kmetiški župani živinske pase za semenj. Ako je kdo samo vprašal, če cesar tudi vojni kruh je, si je že vllil krogle. Pa ta pristranost, s katero so postopali. Občinski pijanček je, ko je bil "v drugem štuk", malo porobantil nad vojsko, ki mu je s svojo draginjo vedno bolj grlo sušila in si zato še cesarja nekoliko privoščil, pa je moral v senci bajonetov, ki so bil njegova mrtvaška luč, tja za Golovec, kjer ga je po kratkem procesu vojnega prava čakal grob. Nič mu ni pomagal izgovor, da ni vedel, kaj je govoril. Država se je seveda strašno oddahnila, ko se je znebila tega nevarnega sovražnika. Druge, ki so kaj pomenili in res rušili temelje države, so k večjemu konfinirali, jim odkazali prostor, v katerem se smejo pod policijskim nadzorstvom prosto gibati.

Kako kmetiško ženico, ki je razna živila par vinarjev dražje prodajala, kakor bi jih po tako zvani maksimalni, od postave določeni najvišji ceni smela, so pestili kakor

tisti evangelijski hlapec svojega tovariša, ki mu je bil par seklov, par vinarjev dolžan, mejtem ko je bilo njemu deset tisoč talentov, to so tisoči in tisoči kron, odpuščenih. Blago so ji zaplenili, njo so pa poslali ričet jest. Goljufi na debelo, ki so moko iz koruznih storžev in Bog zna iz česa še, prav drago prodajali in pri tem delali sto tisoče, ti so pa sedeli po raznih aprovizacijskih komisijah in mastno plačo vlekli, zraven pa imeli še svoj rokovnjaški hrbet in posel zavarovan. Če je bil kdo le preneroden, da je njegova lumparija prišla na dan in je ni bilo na noben način mogoče več potlačiti, so ga sicer tudi prijeli in kaznovali, pa tako, da ja ni zgubil korajže za nadaljne goljufije. Par tisoč kron kazni so mu naložili, nihče ga pa ni vprašal, koliko je prigoljufal. Tako je tistih par tisoč plačal, drugih sto tisoč, seveda tudi prigoljufanih, je pa obdržal. — Pa recite, če ne bo poslednja sodba res zanimiva, ko bodo ti veliki grešniki, ki so bili tu še odlikovani za svoje krivice, ali so zastopniki pravice v rokavicah hodili okrog njih, "aufmarsirali", da pri tej zadnji instanci pred celim človeštvom prejmo plačilo, strogo po svojem zasluženju. Tu bo prišla pravica šele do svoje besede in popolne veljave.

Mej romanjem od groba do groba in mej takim razmišljanjem, ste mi tisti dve uri hitro potekli. Za časa sem se vrnil na kolodvor, da me še drugi vlak ne pusti v Ljubljani, ker čez noč bi ne ostal rad pri sv. Krištofu. Ne zato, ker bi se mrtvih bal, ampak zato, ker se živih. Nazadnje bi znal še v "špehkamro" priti, če bi me ponoči tamkaj dobili.

Poslušajoči blagajničarki povem, oziroma portir je v mojem imenu povedal, kaj se mi je pripetilo. In glej sreče v nesreči, ki je nisem pričakoval. Brzovozni listek, za katerega sem plačal okrog sedemdeset kron, mi vzame nazaj in vrne denar, razun dvanajst kron, kar je stal vozni listek osebnega vlaka. To pot sem bolj natanko gledal, da ni imel samo vlak glave na pravem koncu, ampak tudi jaz. In res jo ni proti Šiški ubral. Tako sem se srečno rešil Ljubljane.

Na Verdu smo morali seveda zopet vsi k pregledovanju prtljage in denarnice. Ker jaz s prtljago nisem imel sitnosti, sem bil prvi na vrsti. Olikano, kakor se spodobi, sem se pred Cahejevimi službenimi potomci odkril, položil svoj klobuk na carinsko klop in čakal, da pokličejo mojo denarnico na “štelengo”. — Koliko denarja imate? — Nič več nimam pri sebi kakor postava dovoljuje! Prosim izvolite pogledati! — Prešteje. — Dobro! — Vzajem zopet klobuk s svojim glavnim premoženjem in grem po prtljago, ki je ostala nedotaknjena. S tem so bili moji računi z Jugoslavijo za enkrat sklenjeni, če za vedno, to pa Bog ve.

Nisem bil jaz edini, ki je imel te sitnosti. Še dosti drugih je moralo iti Ljubljano gledat, ko so se je komaj odkrižali. Ker gotovo nihče v takem slučaju ne hodi rad nazaj, vsakemu povem, kaj se je meni zgodilo, da se okoristi z mojo skušnjo. Zraven pa še pristavim, da naj vsak prej, predno odide, kakega izvedenca vpraša, če ni morda mejtem zopet kaka nova tozadevna odredba stopila v veljavo. Odredb zdaj v Jugoslaviji deži, kakor ob vesoljnem potopu. Če je ne bo od samih postav na papirju konec.

Ker sem še kake poldrugo uro čakal, predno je bila revizija končana, sem imel dosti časa, se še od širše domovine posloviti. Domovina! To ni navadna beseda, mimo kate-re gre človek kakor mimo tujca na cesti. Neko svojevrstno občutje

vzbuja, zlasti ko stoji človek na meji svoje domovine, bodisi da prihaja iz tujine ali odhaja v tujino. Spominjam se še, kako mi je bilo pri srcu pred leti, ko sem se iz tujine bližal njeni meji. Kako sem se željno oziral skozi okno vlaka, kdaj zagledam prve domače gore. In ko sem jih res zagledal, kako prisrčno sem jih pozdravil, kot zveste čuvarke našega rodu. Niso še bile čisto naše, ampak le domače varhinje pod

NAŠI NOVI DOSMRTNI NAROČNIKI.

- 177. Mrs. Frančiška Kastelic, Tower, Minn.
- 178. Mr. Frank Urajnar, Indianapolis, Ind.
- 179. Mrs. Margareta Osterman, Baraga, Mich.
- 180. Mrs. Frances Stangar, Doylestown, Ohio.
- 181. Mrs. Ana Kmet, Chisholm, Minn.
- 182. Mr. Frank Ovsec, Bellaire, Ohio.
- 183. Mrs. Frances Tomsha, Valley, Wash.
- 184. Mrs. Maria Toleni, Tioga, Wis.
- 185. Mrs. Maria Mišica, Calumet, Mich.
- 186. Mrs. Maria Zaman, Sheboygan, Wis.

tujim gospodstvom. Vendar so se mi zdele nekaj našega, ki z nami težko občutijo tuje gospodstvo in z nami dele suženjsko gorje. Mej tem so postale čisto naše in odtlej so mi bile še dražje.

Ob razsulu soške fronte sem ravnov v Ljubljani bolan ležal. Ker itak nisem mogel spati, mi je bilo ljubo živahno vrvenje noč in dan pod mojim oknom. Vojaštvo se je vračalo iz soške mesnice. Bilo je nekega jutra okrog četrte ure, ko priigra mimo okna vojaška godba. Pri Prešernovem spomeniku se vstavi in zaigra: Lepa naša domovina, tako

globoko občuteno, da so mi solze prišle v oči. Takrat sem najgloblje občutil bogato vsebino besede domovina.

Dožitek in užitek tega jutra se mi je to pot, ko sem stal na meji iz domovine, zopet predstavil in mi nekam očitajoče dejal: Ti ali me še poznaš? — O še in me te ni sram! Moja ljubezen do domovine je še ista. Tudi v tem trenutku mi sili solza v oko, solza ljubezni in — sočutja. Domovina draga! Lepa si, bogata si, dosti imaš kruha za svoje sinove, nikomur bi ga ne bila treba iskati v tujini. Le škoda, da so tvoji gospodarji podobni gospodarju zapravljevcu, ki tira svojo lepo domačijo na boben.

Vlak je zapiskal, kolesa so zaropotala, vozovi so se začeli suvati. Z Bogom domovina! Zapuščam te kot mož svojo mlado ženo, z ljubeznijo, a tudi — s skrbjo.



ZAHVALE.

Cleveland, O. — Obljubila sem Mariji in presvetemu Srcu Jezusovemu, da se bom javno zahvalila v listu Ave Maria za skazano trikratno uslišano prošnjo za zdravje, zatoraj na tem mestu spolnujem to svojo obljubo: Tisočera ti zahvala, o Marija in presveto Srce!

Mary Lipoglavšek,

Chicago, Ill. — Zahvaljujem se Mariji za uslišano molitev v dveh slučajih. Bodi ji tisočerna zahvala.

Mr. Polajnar,

Cleveland, O. — V dolžnost si štejem se zahvaliti v čast Materi Božji in presvetemu Srcu Jezusovemu za ozdravljenje mojega sinčka, **Terezija Lindič.**

Tudi jaz sem se prepračala, da Marije ne kliče mo zastonj Zdravje bolnikov. V boleznih sem se zaupno nanjo obrnila in izprosila mi je ljubo zdravje, za kar ji tisočera hvala.

R. W.

Prisrčna hvala Presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu za večkrat uslišano prošnjo.

Marjeta Kordiš.

Zahvaljujem se Žalostni Materi Božji in sv. Jožefu za dobljeno zdravje.

Ivana Raušelj.

V težki zadevi sem se zatekla k Žalostni Materi Božji in bila uslišana. Hvala naši najboljši Materi za to.

Fany Kocjančič.

Golek. Pošta Dragatuš, Jugoslavija: — Javno se zahvalim Mariji za tako srečno potovanje iz Amerike tu sem domov in za vse druge prejete milosti in uslišane molitve.

Martin Likovič.



ŽENA.

H. B.

Navadno ni žena v zakonski loteriji nič bolj srečna kot mož. Še rajše se ji "urajma", da zadene mesto terne mačka v žaklju. Umevno! Pri njej ima že po naravi srce večjo besedo kot glava. Pri iskanju zakonske sreče se pa še kaj rado in pogosto zgodi, da prevzame samo srce nekako vojaško diktaturo in glave niti k besedi ne pusti. Vsak, ki bi našel kako senco na njenem izvoljencu, pa naj bi bila tudi lastna mati, kateri je dotlej vse zaupala in rada poslušala njene nasvete, ji je nevošljiv sreče. Ali tega ali nobenega, odgovarja osorno in odločno. Če so njegove napake le preočitne, da bi se dale utajiti, jih zna tako lepo s plaščem ljubezni pokriti, da si mora človek nehote reči: Ljubezen je pa res iznajdljiva! — Kdor je že kdaj poskušal razhladiti dvoje zaljubljenih src, ve, da je hvaležnejše delo se vkvarjati s še tako trdo glavo, kot s zaljubljenim sreem. Navadno se šele po Kneipovem tušu razočaranja ohladi. Takrat je pa mnogokrat že prepozno. Koliko je danes takih razočaranih žena, ki so prepozno spoznale, da so s svojim: Da! Hočem! kupile preležano in prebarvano judovsko blago, ki ne drži nobenega "štiha". Šaljivi Abraham a S. Clara pravi, da ena kupi z njim kampilj, ki jo po-

šteno kampilja, druga gobo, ki noče biti nikoli suha, tretja kocko, ki njo in otroke na beraško palico spravi.

Če bo katera teh bolj ali manj razočaranih žena to brala, naj nikar ne misli, da ji jaz prav škodželjno korenček strizem, češ, šika se ti, zakaj si bila pa tako neumna. Ne! Meni se smili vsak, ki ga srečam na križevem potu življenja, s težkim križem obloženega. Vsakemu bi bil rad za Simona in mu pomagal križ nositi. Ne vprašam, ali ga nosi kot Kristus po nedolžnem, ali kot razbojnik, ki je v imenu obeh, ki sta mu na Kalvariji delala družbo, priznal: Midva trpiva po zasluženju! Tudi tebi, razočarana žena, ki si se ali nevede ali nepremišljeno obložila z njim in bitko zdihuješ pod njim, hočem pomagati, kakor pač najbolje vem in znam.

Veš kako boš naredila, da ti bo zakonski križ lažji? Če igra mož na tvojem križevem potu vlogo Judov, igray ti vlogo Kristusa!

Poglej na Jude! Izmej vseh rodov si je Bog samo nje izbral za svoje ljudstvo. Rad jih je imel kakor nobeno dekle svojega izvoljenca. Naravnost razkošna je bila njegova ljubezen do njih. Kar obsipal jih je z dobrotami vsake vrste. Gorje narodu, ki jim je storil kako krivico, kazen mu je bila takoj za pe-

tami. Sicer jih je moral včasih sam v roke vzeti, ker so se mu izneverili. Pa s koliko ljubeznijo je tudi to storil. Predno jih je kaznoval, jih je po svojih prerokih prosil, svaril, jim žugal, šele če vse to ni nič pomagalo jih je udaril, poslal jih je v sužnost. A kakor mater bi dejal bolj boli kot otroka, kadar ga mora tepsti, tako je njega. Ko je slišal njih jok in stok iz sužnosti, so se mu smilili. Pošiljal jim je preroke, da jih potolažijo in jim napovejo lepše dneve, kakor so jim sijali kdaj prej. In jim jih je dal. Izpeljaj jih je iz sužnosti v lepo, bogato deželo. Mej njimi se je rodil. Na svoje oči so gledali njegove čudeže. naravnost iz njegovih rok so prejeli vsakovrstne dobrote.

In hvaležnost? Poglej to ljudstvo pred Pilatovim dvorom! Kako maščevavno gleda proti vzvišenemu prostoru, kjer stoji njegov kralj, pred sodiščem. Kakor bi hotelo zdaj pa zdaj planiti proti njemu, ga brez procesa iztrgati iz Pilatovih rok in raztrgali na kosce. Kako so žejni njegove krvi, ki pod biči brizga na vse strani, najraje bi mu jo kar tukaj popolnoma izpili. Pilata je groza, boji se omadeževati z nedolžno krvjo, Jude nič. Na nas in na naše otroke naj pride njegova kri! vpíjejo enoglasno, ko vidijo, da Pilat

omhuje. S kakim maščevavnim zadoščenjem so ga sprejeli, ko jim ga je slednjič izročil. Vsa pot, od njegovega dvora do Kalvarije, je bila krvava njih zverinskega počenjanja z njim. Z divjim krohotom so dali duška svojemu veselju, ko so jim udarci kladiva naznanili, da je njih žrtev že na altarju križa. Tako rekoč kosali so se, kdo mu bo z zasramovanjem bolj ogrenil njegove zadnje, že itak strašne trenutke.

Če smemo veliko z malim primerjati, ali ni morda tvoj mož eden iz mej te množice. Izmej mnogih, katerih vsak bi te bil morda bolj osrečil kot ta, si si tega izbrala. Vsa tvoja ljubezen je bila osredotočena v njem. Zadnje, težko prislužene cente, slednji vinar, bi mu bila dala, če bi ti bil le namignil, da je v kaki potrebi. Vedno si mislila s čem bi mu napravila kako veselje, koliko bi stalo zato nisi vprašala. Ake je prišlo mej vama radi tega ali onega do malega nasprotstva, kako ti je bilo hudo, kako si kmalu zopet skušala vpostaviti prejšnje prijazno razmerje. Lepa plemenita čista je bila gotovo tvoja ljubezen, sicer bi se je ne upal primerjati s Kristusovo do njegovega ljudstva.

In povračilo? Morda ne dolgo po poročnem Hozana, si že morala slišati iz njegovih ust: Proč z njo! Vsaka druga bi mi bila ljubša! Tako se je začel tvoj križevi pot. Nič dobrega ne najde več na tebi. Mrzi te. Nobene prijazne besede nima več za te. Drugod išče razvedrila, mejtem ko ti doma objokuješ svojo zmoto in se vbijaš z otroci. Slaba družba in skrivne pivnice, so njegova cerkev. Prosiš ga, opominjaš z lepo, z grdo, naj vendar ne bo tak. Gluhim ušesom pridi gaš. S kletvijo in psovki ti vrača, morebiti te celo suje, pretepa. Res križeva pot, če ne krvava, kakor Kristusova, pa nekrvava, kakor Marijina. Prav judovsko vlogo igra tvoj mož.

Ti pa igray vlogo Kristusovo na tej križevi poti. Poglej Kristusa! Judje vpijejo: Proč z njim! Križaj ga! Kristus pa molči. Oni kriče:

Njegova kri pridi nad nas in nad naše otroke! Kristus pa molči. Kakor setradan volk pograbijo svoj plen in ga vlečejo na morišče. Kristus gre kakor jagnje v zaklanje. S krohotom pozdravijo njegovo brizgajočo kri. Kristus pa molči. Pijani so svoje dozdevne zmage, ko ga zagledajo na križu mej razbojnikoma. Kristus molči. In ko slednjič vendar odpre svoja suha usta, ni kletev, niti tožba, kar prihaja iz njih, ne, beseda odpuščajoče ljubezni je: Oče odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo!



In so ji ga položili v naročje.

Da, nesrečna žena, to vlogo igray, pa si boš v tem zemeljskem peklu priigrala nebesa, morebiti že na tem svetu, gotovo pa na onem, saj kdor s Kristusom trpi, bo s Kristusom tudi poveličan. Karkoli ti mož reče, naj te zaničuje, zasramuje, vse mogoče naprej meče, kar je res in kar ni res, naj te preklinja ali celo suje, molči, pa naj te še tako boli, grize in srbi, da bi mu z judovskimi procenti vrnila. Vem, da si ga upaš v jezikovnem dvoboju premagati, pobiljšala ga pa ne boš, ampak le še bolj razjarila, še bolj poglobila prepada, ki zija mej vama. Saj ti je znana ona zarota, ki sta jo nekoč vihar in solnce skovala proti nekemu kmetškemu očancu stare korenine, ki je na kljub vsem prismojenim novotarijam nosil svoj stari ovčji kožuh. Dajva še tega modernizirati

sta dejala, da ne bo sam s to kožo hodil okrog. Poskusi najprej ti, pravi solnce vetru, morebiti ga boš prisilil. In veter se je zagnal v njega. Zastonj! Z božično strupenostjo in kraško silo se je znova zaletel vanj. Toda čem bolj je on pritiskal in tulil, tembolj se je možiček zavijal. Vzemi ga ti v roke pravi veter solncu, ta grča je zame pretrda. Tedaj pa solnce pošlje nekaj svojih žarkov izza pasjih dni. Naenkrat so se začele stare možičkove kosti potiti, ni mu kazalo drugače kot slečiči priljubljeni kožuh.

Lep nauk za te žena, da s kakim viharjem, pa če bi bila tudi kraška burja, ne boš prisilila svojega moža, da bi slekel volčji kožuh, ki ga je še težje odložiti kot ovčjega. Še bolj se bo zavil vanj. Solnčni žarki tvoje ljubezni, s katerimi ga obsevaj tudi takrat, ko ti jih vrača s puščicami psov in strelami kletev, mu bodo morda še ogreli njegove grešne kosti. Sv. pismo samo ti daje to upanje, ko pravi, da se bo brezverni mož posvetil po verni ženi. —

Dobro vem, da je lepe nauke lažje dajati kot spolnovati. Toda če gre za dve duši in njiju dvojno srečo, oziroma nesrečo, častno in večno, se že spleča se malo potruditi. In v našem slučaju je tako. Žena, za tvojo in možovo dušo gre, ter za časno in večno srečo obeh. Zato se nikar ne straši truda. Kar moreš stori sama, kar bo manjkalo bo storil Bog, ki ga prav goreče in zaupno prosi. Mesto levitov ki si mu jih doslej tako rada brala, celo takrat, ko se je pijan odkod vrnil, čeravno si vedela, da je pijancu pridi gati prav tako neplodno delo, kakor hudiču misijon držati, molči in moli. Če te jezik le preveč srbi, naredi, kakor je po spovednikovem navetu naredila neka tvoja sotrpinka. Kadar so se odprle moževe zatvornice in je začelo nanjo deževati psovki in kletev, je vzela polna usta vode. Pa ne, da bi moža z njo plačala, ampak, da jo je toliko časa v ustih držala, dokler se ni možu zli- lo in še nekaj minut dalje, da je vse

kar je slišala, lažje požrla. In če si morda doslej molila: Tega pijanca — reši me o Gospod! Tega suroveža — reši me o Gospod itd., moli odslej raje: Reši ga o Gospod! Na to, na molitev, nesebično molitev, take žene preveč pozablajo.

Poslušaj kako je neka žena na ta način spreobrnila svojega moža. Ko jo je nekega dne zopet pošteno skam pljal, vzela je namreč kampilca, je šla vsa obupana svojemu dušnemu pastirju potožiti.—Žena, jo vpraša, kaj pa storite, ko mož spusti svojo misijonsko pridigo? — Ne bom lagala, pripravljam se na še daljšo in še bolj zakurjeno. — Veste kaj žena, vaša hiša je v enem oziru preveč podobna protestantovski cerkvi, kjer ima prižnica najčastnejše mesto. Če hočete ven iz vašega zakonskega pekla, skrbite, da bo znanaprej bolj podobna katoliški cerkvi, kjer ima altar in klečavnik prvo mesto. — Žena je razumela in se po tem ravnala. Prižnico je odstranila in postavila na njeno mesto altar s klečavnikom spredaj. In kadar ji je mož zopet zapel litanije vsega greha, je vse te nekrvave žrtve molče polagala na altar in jih kleče z molitvi-po škropila. Ko je mož videl, da njegov grom ne izzove več nobenega še tako oddaljenega jeka, je začela milost odmevati v njegovem srcu. Nekaj časa se je je otepal, na zadnje ga je pa le zmogala. Ves drug se ji je nekega dne vrgel okrog vratu in jo prosil: Marija, odpusti mi. Popelji me k svojemu spovedniku morda se bo dalo tudi iz mene še kaj poštenega narediti . . .



Vsako močnejše občutje je za vago razuma napačna utež. — Alban Stolz.

Resnica, ki se ne pove ljubeznjivo, ne prihaja iz ljubezni — Sv. Francišek Sal.

Kdor bližnjemu ljubeznivo pove resnico, mu rože trosi pred noge.

Sv. Francišek Sal.

Naše zemeljsko življenje je že tako, da moramo več pelina kot medu vžiti.

Sv. Francišek Sal.

Iz katoliškega in nekatoliškega sveta.

Rimske novice.

V konzistoriju, ki ga je imel sv. Oče s kardinalskim zborom dne 3. in 4. marca, je bil za zdaj samo eden ameriški cerkvenih knezov imenovan za kardinala, ta je filadelfski nadškof. Most Rev. Dennis J. Dougherty. Kardinala postaneta tudi nadškofa kolinski in monakovski Monsgr. Schulte in Monsgr. Faulhaber, znani katoliški učenjak. Papež je daroval za revne družine na Reki 50,000 lir. Razdelitev je poveril tamkajšemu apostolskemu delegatu in velikemu županu mesta. —

Umril je v Rimu papežev glavni pošt-ni ravnatelj, knez Kamil Massimo, zadnji minister papeža Pija IX. kralja. Dosegel je lepo starost 85 let. Ostal je vedno zvest Vatikanu, ki mu je kot minister služil.

Proces za proglašenje Ane Katarine Emmerich blaženim, se je po večkratnih poskusih zopet pričel. Videnja te nemške pasijonske cvetlice so tudi Slovenem znana po Kocijančičevi knjigi: Kristusovo življenje in smrt, ki so jo mnogi z velikim zanimanjem brali in jo še boro.

Naš novi kardinal eminenca D. J. Dougherty, nadškof v Filadelfiji, Pa., je domačin. Rojen je bil 16. avgusta 1865. v Girardvillu, znanem premogovnem kraju. Po končanih domači šoli je študiral gimnazijo pri jezuitih v Montrealu, bogoslovje pa v kolegiju sv. Karola v Overbrook, in Rimu, kjer je bil v mašnika posvečen. Ko se je vrnil iz večnega mesta je bil nekaj časa profesor na bogoslovni fakulteti v Overbrook, dokler ni bil 1903. imenovan za škofa na filipinskih otokih, kjer je z velikim uspehom deloval. Vrnivši se v Združene države je 6. dec. 1915. postal škof v Buffalu. Prvega maja 1918. pa mu je bila poverjena razsežna rojstna nadškofija filadelfska. On je prvi nadškof domačin in prvi kardinal na tamkajšnji škofijski stolici. Kot znanstvenik na polju dogmatike živi velik ugled, govori dvanajst jezikov. Bog mu daj dolgo vživati izredno čast v blagor vesoljne in ameriške cerkve.

Umril je škof v Clevelandu Most Rev. John P. Farrelly, D. D. Malo manj kot dvanajst let je vodil clevelandsko škofijo in bil kot tak tudi višji pastir naše največje slovenske naselbine v Ameriki. R. I. P.

Strašna lakota vlada na Kitajskem, ker je bila lanska riževa žetev zelo slaba. Kadar na Kitajskem riž slabo obrodi, je lakota neizogibna. Ker je bila lanska riževa žetev tako slaba, kakor že dolgo ne, je tudi lakota taka, kot že davno ne. Stariši prodajajo svoje otroke po par tolarjev, da si za nekaj časa podaljšajo življenje. Več družin je napravilo skupno samomor. Drugi se skušajo z drevesnimi koreninami ohraniti

pri življenju. Misijonarji in vlada se sicer trudijo, da bi ljudem pomagali, a potreba je prevelika, da bi mogli vsem kaj. Stradajočih v najhujšem pomanjkanju je 35 milijonov ljudi. Če se jim hoče toliko pomoči, da bi se prerili do modnje riževe žetve, bi bilo treba 20.9 milijonov dolarjev.

Nevarno je obolel naš velik prijatelj, oče Slovakov, Most Rev. škof Kudelka. Bil je previden. Sicer se mu je, kakor je videti mejtem zopet na bolje obrnilo, vendar je njegovo stanje, z ozirom na precejšno starost, vedno opasno. Moli-mo, da ga nam in njegovim dragim Slova kom Bog še dolgo ohrani.

Iz starega kraja se poroča da se Jugoslavija v verskem oziru bliža češkim vodam. Sokolstvo je bilo proglašeno kot šolska državna organizacija. Kaj to pomenja, ve vsak, ki pozna sokolstvo in njega težnje, zlasti slovensko sokolstvo. To se je brez pridržka včlanilo češki sokolski zvezi, ki ne sprejme nobenega člana, če, oziroma dokler je katoličan. Češki sokoli so pionirji svobodomiselnosti. Ni dvoma, da bodo šli slovenski v tem za njimi. Bog daj moč našim rojakom, da častno prestandejo težko poskušjo, ki jih čaka.

Pametno predlogo imajo pripravljeno v Washingtonu. S posebno postavo mislijo prepovedati javno napadanje vere po časopisju. Urednik enega naših tujkajšnih listov je že dal duska svojemu strahu, če bi se to res zgodilo. Pravi, da se ne more. Pa veste zakaj ne? Ker bi bili potem vsi svobodomiselni listi po Ameriki uničeni. Saj to ravno postava hoče, da se ne bo vsak zakotni list v vero zaganjal. Cerkev se znanstvene kritike ne boji in te menda tudi ne mislijo prepovedati. Le če se taka ščene-ta, kakor je Prosveta in Glas Svobode, zaganjajo v vero in cerkev, je to deloma smešno, kakor če bi šel kak naročni psiček Triglav lajat, deloma pa žalostno, če država pusti, da bi se vsak smolač z vere norčeval, ker je nazadnje prismojenih, ki vse verjamejo, le še veliko število. Seve urednikom takih listov bi potem slaba predla. S krivičnim hišnikom bi morali reči: Kopat ne znam, prositi me je sram, ljudi farbat mi več ne puste, kam naj se denem?



TVOJ NEDELJSKI TOVARIŠ.

Piše Rev. Smoley.

V SPREMSTVU MATERE!

(Sedem postnih govorov.)

V.

In ko so prišli na kraj, ki se imenuje Kalvarija, so ga križali. —Luk. 23, 33.

V drugi knjigi Makabejcev se nam pripoveduje, kako je bilo sedem Makabejskih bratov mučenih, vpricho matere. Niso hoteli zatajiti svoje vere, zato jih je kruti kralj Antijoh ukazal mučiti in usmrtiti. Mati je morala vse to gledati. In sv. pismo pravi: "Mater pa treba občudovati, ki je morala gledati, kako je umrlo njenih sedmero sinov, ki je vse to pretrpela v upanju, ki je je imela v Boga".

V trpljenju Kristusovem vidimo sličen dogodek na Golgoti. Tudi tu je bila mati, ki je zrla na svojega sina, na njegove muke, na njegovo smrt. Bila je to Mati Marija in njen sin Kristus. Bil je to edini sin! Bil je to Bog in človek! In ta sin je bil umorjen vpricho matere. Njegovo smrt so zahtevali farizeji in pismarji. Rablji so smrtno obsodbo na najbolj krut način izvršili.

Stojmo danes ob strani Marijini, ko pribijajo Kristusa na križ, pre-mišljajmo zopet:

- 1.—kaj je trpel Kristus;
- 2.—kaj je trpela Marija;
- 3.—kak nauk sledi iz tega za nas.

Ves zmučen, ves izkravavljen prišel je Kristus v sprevedu dveh razbojnikov na Golgoti. Takoj so se pričele priprave za križanje. Izkopali so jame za križe. Obsojencem so ponudili mirovega vina. Bila je navada, da so sočutne žene vedno pripravile močno vino, zmešano z aloe in miro, da bi omamilo obsojence in ne bi čutili tolikih bolečin pri križanju.

Kristus ni odklonil vina, da bi u-

smiljene žene imele tolažbo, da je vino pokusil. Pokusil ga je, toda izpil ga ni, ker je hotel vse muke pri popolni zavesti trpeti, pri popolni zavesti končati daritev.

Slekli so Kristu oblačila. Rane, h katerim se je obleka prisušila, so se znova odprle. Zopet nove bolečine!

Sedaj se je pričelo križanje.

Rimljani so imeli dvojen način križanja. Navadno so najprej križ postavili, nato obsojenca z vrvmi trdno k križu privezali in mu roke in noge pribili. Tu in tam — in to je bila izjema—so obsojenca najprej na križ pribili in potem križ z obsojencem dvignili in postavili.

Na kak način je bil Kristus križan, se ne da z gotovostjo reči. Po starem izročilu, in kakor vidimo pogosto slike, je bil Kristus najprej pribit, in potem še le križ dvignjen.— Naj si je bil že križan na ta ali oni način, gotovo je, da je bilo križanje nad vse bolešno.

Kristusa so položili na križ. Razpeli mu roke in noge in jih pritrdili. Velik žrebelj so položili na dlan, silen udarec s kladivom, drugi, tretji, dokler ni žrebelj predril roke v les. Kri je brizgnila iz roke in škropila zemljo. Grozne bolečine! Prsti so se krčili okolo žreblja. Nato so pribili še drugo roko, potem noge . . .

Kristovo telo je trepetalo, po križu doli je tekla kri.

Odrešenik je visel na križu med razbojniki; "med zločince je bil prištet".

Grozen pogled in prizor! Gospod nebes in zemlje na sramotnem lesu; na glavi trnjeva krona, telo polno krvi in ran. Spolnile so se besede Davidove: "Prebodli so moje roke in noge, prešteli vse moje kosti" (21. 17-18).

Sedaj se pa obrnimo zopet k Ma-

riji, kaj je ona trpela ob križanju Sina.

Ko je prišel spreved na Golgoti, je bila Marija v sprevedu prav blizu Kristusa.

Kaj je pač čutila, ko je zrla na križ, ki naj bi bil pslednje počivališče njenemu sinu? Kaj je čutilo njeno srce, ko je zrla na kladivo, na grozne žreblje?

Gledati je morala, s kako surovostjo so trgali oblačila z Krista. Videla je, kako ga polagajo na križ, kako mu razpenjajo roke; videla, ko je rabelj segel po kladivo in žrebelj, slišala je grozovite udarce; videla je, kako je brizgala kri iz rok in nog . . .

Kdo naj opiše Marijine bolesti pri tem pogledu?

Vsak žrebelj, ki je prederl Kristove roke in noge, prederl je tudi Marijino srce. Vsak udarec pri križanju udarjal je tudi v Marijino dušo.

Vse bolečine je trpela Marija s sinom.

Kak nauk sledi iz tega za nas?

Dve stvari ste jasni kot beli dan: Božja pravičnost in Božja ljubezen.

Sv. apostol Pavel piše: "Niti svojemu lastnemu Sinu ni prizanesel Bog, ampak ga dal za nas vse" (Rim. 8, 32).

Svojemu Sinu ni prizanesel. Je li potem vseeno, ali človek greši ali živi pošteno-krščansko? Ali Bog ne gleda na njegove grehe?

Spominjajmo se pri križanju božje pravičnosti, ki bo kaznovala vsak greh!

Spoznavajmo pa tudi Božjo ljubezen! "Edinemu Sinu ni prizanesel, za nas vse ga je dal". Za nas ga je dal, kako velika ljubezen! "Večje ljubezni od te nima nihče, da kdo da svoje življenje za svoje prijatelje". (Jan. 15, 13.) "Bog je namreč

svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da kdorkoli veruje vanj, se ne pogubi, temveč ima večno življenje". (Jan. 3, 16).

Zahvalimo se danes pod križem Bogu za njegovo neskončno ljubezen; obljubimo, da se bomo vsega varovali, kar bi ga znova pribilo na križ. Amen.

VI.

Videli smo ga . . . zaničevanega, najzadnjega med ljudmi, moža bolečin. Iz. 53, 2-3.

V sedemdestih letih minulega stoletja je nastala v Italiji vsled nekega posebnega dogodka velika razburjenost. Nek židovski rabinec je prestopil k krščanstvu. Bil je učejak, katerega je vse spoštovalo.—Pazljivo je proučaval sv. pismo, posebno pa knjige Prorokov. In v teh knjigah, posebno pri proroku Izaiju, je čital, kaj je bilo vse prorokovano o Odrešeniku, kako bo mučen in umorjen, in je primerjal s tem, kaj se je godilo s Kristom. Postalo mu je jasno vse. "Vse se je spolnilo nad Kristom", je rekel. "Ni-li On obljubljeni Mesija?" se je vprašal. Pričel je verovati v Krista in se kot kristjana priznal. Vsled tega seveda razburjenost, zgubil je svojo službo, moral v tujino, kjer je živel v bedi in revščini. Umril je v Parizu, revež, a bil je srečen, ker je spoznal Kristusa.

Prorokovanja o Kristusu so pomembna. Prorok Izaija je nekako 700 let pred Kristusovim rojstvom prorokoval: "Videli smo ga . . . zaničevanega, najzadnjega med ljudmi, moža bolečin . . . Kot ovca je bil peljan v klavnico, kakor jagnje pred tem, ki ga striže, ni odprl svojih ust". In prerok David napisal je 1000 let pred tem proroške besede: "Moj Bog, poglej na mene! Čemu si me zapustil? Jaz sem črv in ne človek . . . Vsi, ki so me videli, so se mi posmehovali, gibali z ustnicami in majali z glavo: Zaupal je v Gospoda, sedaj naj ga osvobodi . . . Jezik moj je prisahnil k nebu . . . Četa zločincev me je obdala. Prebodli so mi roke in noge, prešteli

vse moje kosti. Razdelili so si moje obleko in za moj plašč so vadljali".

Premišljajmo danes Krista na križu, kako so se vsa prorokovanja spolnila. Premišljajmo zopet:

- 1.—kaj je trpel Kristus;
- 2.—kaj je trpela Marija;
- 3.—kak nauk sledi iz tega za nas.

Grozen je bil prizor na Golgoti, kjer je visel na križu Odrešenik sveta. Ob njegovi strani visela sta na križih dva razbojnika. Okoli križa četa vojakov, med njimi pomešani pismarji in farizeji, ki so se posmehovali Kristusu; po vrhu gore množice ljudstva, ki je zvedavo gledalo ta prizor. Pod križem pa je stala Marija, njegova Mati, sv. Janez, Marija Magdalena in druge pobožne žene.

Kaj je trpel Kristus?

Pred vsem telesne bolečine. Visel je razpet na lesu križa. Že to mu je prizadejalo neznosne bolečine. Hrbet je bil razbit od bičanja, skozi roke in noge je šel grozen žebelj. Na sence in v čelo je pritiskalo trnje od krone, z brezštevilnih ran je kapljala kri na zemljo. Vsled zgube krvi pričelo ga je žejeti. Bil je to vrhunec bolečin, in Odrešenik, ki preje ni odprl svojih ust, je vzdiknil: "Žejen sem!"

K telesnim bolečinam so se pridružile še duševne. Slišal je zasmehovanje teh, ki so bili okoli križa. Posmehovali so se mu bogokletno pismarji in farizeji, vojaki in ljudstvo. Še poslednje trenutke njegovega življenja so mu grenili. Posmehovali so se mu, ker je trdil, da je Sin Božji: "Aha, ti, ki tempelj božji podiraš in v treh dneh zopet sezidaš, pomagaj sam sebi! Če si sin božji, stopi s križa!" (Mat. 27, 24). Zaslepljenci niso pomislili, kako se spolnjujejo Kristove besede: "Poderite ta tempelj, in v treh dneh ga zopet postavim".

Zasmehovali so njegove čudeže: "Drugim je pomagal, naj sedaj pomaga še sebi. Če ima res tako oblast nad smrtjo, naj se je otrese, naj se reši. Mi ga po smrti ne bomo iz groba klicali, kakor je on La-

zarja.

Zasmehovali so ga kot kralja. — Brali so Pilatov napis: "Jezus Nazaretski, kralj Judov". Če je kralj izraelski, naj stopi s križa!"

Zasmehovali so ga vojaki, ponujali so mu jesiha.

In nedaleč od križa je videl jokačo mater z Janezom in Magdaleno . . .

Toda s tem še ni bila mera trpljenja napolnjena. Če trpi človek še tako velike bolečine na duši in na telesu, če ga je že vse zapustilo na svetu, ostane mu saj še ena tolažba: Upanje v Boga. Gorje mu, kdor nima te tolažbe, ko se odpravlja na pot v večnost . . . I to grenkost je moral okusiti Kristus. Poslušajmo Krista na gorji Kalvariji! Postala je tema, solnce je zatemnelo, strah je obdajal ljudi, naenkrat je postala grozna tišina. In iz te grobne tišine se je zaslíhal Kristusov glas "Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?" "Moj Bog!" je vzdiknil Gospod. Ni več rekel: "Oče!", a klical je k Bogu! Klical največjo, najvišjo dobroto!

Grozni trenutki na gori Kalvariji . . .

Ni li, kakor sem rekel, že 1000 let pred tem prerok David prorokoval: "Moj Bog, zakaj si me zapustil? Črv sem in ne človek . . . v zasramovanje in zaničevanje ljudij . . ."

Stopimo sedaj zopet v duhu k Mariji!

Hotela je biti pri sinu do poslednjega trenutka. Šla je z njim na goro Golgote, dasi je bila zasmehovana. Pričerkoma je stala nekoliko preč od križa, ker radi vojakov in radovednežev ni mogla blizo. Ko je pa ob tretji uri zatemnelo solnce, ko so farizeji in veliki duhovni iz strahu pričeli bežati s Kalvarije, nastal je prostor okoli križa, in Marija, Janez in Magdalena so stopili pod križ. Kaka bolelost je morala pretresti njeno dušo! Povzdignila je oči k sinu, videla v neštevilnih ranah njegovo telo, videla grozne žreblje, videla curljajočo kri . . . Srce se ji je krčilo bolečin, a ni mo-

gla pomagati. Druga mati lahko streže bolnemu otroku, Mariji to ni bilo dano.

In ko je stala jokajoča pod križem, je zapazila, da se Kristovo oko ozira na njo. Koliko ljubezni, kakol bol je bila v tem pogledu! Žena, glej tvoj sin! In k Janezu: Sin, glej tvoja mati! Sedaj je Marija občutila, da bo osirotela . . . Slišala je Kristov vzdih: “Žejen sem!”— Rada bi omočila njegove ustnice, a ji ni bilo mogoče . . . Slišala Kristovo britko tožbo: “Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil!” V grozni boilesti je stala pod križem . . . Mati blečln je slišala poslednji dii svojega sina.

In mi? Obrnimo pozornost k dvem stvarem: Naprej k bogoklet-

nemu zasmehovanju farizejev, zapeljaneega ljudstva in vojakov. Bilo je nekaj groznega, nekaj strašnega, a ni bilo poslednje. To bogokletno zasmehovanje slišati je še danes iz ust Kristovih sovražnikov, slišati je je po listih, slišati po brezverskih knjlgah! Zasmehujejo Kristovo božanstvo, zasmehujejo njegovo smrt, zasmehujejo njegove nauke, zasmehujej cerkev, katero je Kristus ustanovil. Grozna reč! Rečem le: Varujte se kaj takega! Varujte se takih časpišov, varujte se takih družb, varujte se takih knjlg! Gorje mu, kdor ruje proti Bogu in Kristu! Farizeji in Judje pd križem so imeli še izgovor; Kristus sam je rekel: “Oče, odpusti jim, vsaj ne vedo, kaj delajo”. Današnji bogokletneži tega izgovora nimajo!

Druga važna reč: Učenec Janez dobil je pod križem Marijo za svojo Mater. On je bil edini učencev, ki je vztrajal do konca pri Kristusu. Kristus ga je poplačal za njegovo zvestobo, dal mu je, kar mu je bilo najdražje na svetu, svojo mater. “Glej, tvoja Mati!”

Tudi mi bomo prejeli isto plačilo. Kdor je zvest svojemu Odrešeniku, kdor zvesto pri njem vstraja, če se mu tudi drugi posmehujejo, tega bo Odrešenik poplačal že na tem svetu: Marija bo njegova Mati! In kaj to pomeni, mi ni treba razlagati. Sv. cerkev ne obrača zastonj na Marijo besed sv. Pisma: “Kdor mene najde, najde življenje in prejme zveličanje od Gospoda. (Preg. 8, 35.) Amen.



Orlovska zveza v Ljubljani je imenovala Rev. Kazimira Zakrajšek za svojega častnega člana in mu po Mr. Antonu Grdina, zastopniku amerlkanskih Slovencev na orlovskem taboru v Mariboru, poslala diplomo, katere sliko vidite tukaj.

NAŠ STRIČEK



HURRAH, BOYS AND GIRLS.

Hurrah! I have it! I have it! I have something great for you, boys and girls, for this month!

What is it? me morda vprašujete, my darlings!

Listen! Something great! Something worth while. Something that you can be sure it is something great, if you do it. But, before I will tell you, here, I introduce to you my dear, dear great friend from Cleveland. Ti vidite na sliki Miss Kristino Zakrajšek, učenko, šole Svetega Vida. In veste kedo je to? Listen!

Miss Zakrajšek of Cleveland is an Apostle. I am sure she will not blush when she hears me say that. She will excuse me for saying that. Toda, resnico me for saying that. Toda, resnico moram povedati.

Vidite ta deklica se trudi, da razširja list "Ave Maria". Veliko novih naročnikov imamo, katere je pridobila ona. Sla je h kakšni svoji prijateljici in ji pokazala "Ave Maria", skupaj sta jo prečitali in potem je prosila mamo prijateljice, da bi jo naročila še za svojo prijateljico. Seveda nobena mama ni mogla odreči take prošnje. Še vesela je bila, da se deklici zanimati za kaj tako lepega, ne samo za kak "new dress" ali za "movies". No! Za katoliški list. In tako je Kristina dobila naročnika za naročnikom.

Kako lepo delo je s tem storila! V tej hiši potem vsakih štirinajst dni bero lepe stvari, katere piše "Ave Maria". In kdo ima pred Bogom zasluženje za to dobro delo? Komu bo Marija plačala to razširanje njene časti? Gotovo samo Miss Zakrajšek.

In vidite list "Ave Maria" čita vsako številko najmanj 15 tisoč ljudi. Kdor pomaga temu listu, pomaga doseči, da 15 tisoč ljudi čita lepe stvari o Mariji, o Jezusčku, o Bogu. This is the same as if somebody would cause 15 thousand sermons to be preached to different peo-

ple. To preach the word of God to the people, is not that excellent good work, apostolic work? Therefore, to help that this preaching is done, is also apostolic work and therefore who spreads catholic papers, like "Ave Maria", is one—he does apostolic work—he or she is an Apostle.

Now, month of March is a Month of Catholic press. Holy Father wants all the Catholics to be such apostles of the Press, and do something to help spread the Catholic papers in all the catholic houses.



Miss Kristina Zakrajšek (v sredi), naši mali apostelj.

My darlings! May I not appeal to you, that each one of you will listen to the call of our Holy Father and do something in the Month of March for this good cause? May I not expect that each one of you will help me get "Ave Maria" in every Slovenian House of the U. S. A.?

Well, who will help me? Let me hear from you, boys and girls!

But I ask two things:

1. Your special Communion for this purpose, that God may bless our noble apostolic work and open hearts and purses of all of our people that they will help us in promoting the God's cause among our people of U. S. A.

2. Each one of you should get me one new subscriber for "Ave Maria". I will publish all the names of the boys and girls who will help me this month in either way. How nice it would be if in your School the whole class would decide that each pupil will ask the parents to subscribe the paper so that you all may have it and read it in School every month.

Now, boys and girls! What do you say about that? Oh, I know! I know! What you will say: "By Golly—I will!"

I thank you, boys and girls!

Let me hear from you all this month for sure!

Three cheers for our little Apostle of the Press Miss Christine Zakrajšek, and three cheers for all her followers!

Vaš striček.

Cleveland, O. — Dragi striček: — Jaz hodim v šolo sv. Lovrenca 4th Grade star sem 10 let in sem tudi ministrant in sem prav vesel kadar pride moja vrsta za streči v cerkvi ali nas je do 45 je treba toraj dolgo čakati predno smo vsi na vrsti le o Božiču smo bili vsi tako srečni da smo se vsi zvrstili in pa potem so nam naš dobri Rev. Father Oman razdelili vsem božična darila dobil sem tudi jaz toliko da sem napolnil vse žepe za kar se jim prav lepo zahvalim in jim obljubim da bodem zmiraj molil za njih in tudi za Vas Striček sem že večkrat daroval sv. obhajilo ker je to moje prvo pismo v listu Ave Maria prosim da ga denete na corner. Vas pozdravim
Joseph Mervar.

Dragi Joseph: — Kako je to lepo od tebe, da tako rad strežeš pri sveti maši. Da, vsak dober katoliški deček si šteje v posebno čast, ako sme streči pri sveti maši. Jako me veseli, da si se me pri svetem obhajilu spomnil in je daroval za me. Bog ti plačaj! Tudi jaz se bom tebe spominjal pogosto in prosil Jezusčka, da te naj obilo blagoslovi, da bi ostal vedno dober, da, če je njegova volja, da bi te celo poklical pred svoj sveti oltar.
Tvoj striček.

Benvit, Wis. — Mogoč Vam javiti, da sam dobila Glasnik in ljepo vam se zahvaljujem in molim vas uvrstite mi ovu zahvalnico: Čast in Slava preblaženoj Djevici Mariji in Svetomu Antunu, Sv. Roku za one milosti što su mi udjele ne i koje mi se djele svaki dan. Zato slava i hvala po sto, pusti Tebi, Djevice Marija! Ona je dobra i milostna za one, koji ju mole z velikim ufanjem. Ona nije nikoga zapustila.
Kat. Klobučar.

Telephone: Canal 1614

VSTANOVLJENO 1888.

A. M. KAPSA

Slovincem priporočam svojo trgovino z železnino.

Pošteno blago — zmerne cene.



2000-2004 Blue Island Ave., Cor. 20th St. Chicago, Ill

Pridite in prepričajte se!

Severova zdravila vzdržujejo zdravje v družinah.

Izčisti svojo kri.

Sedaj potrebujete spomladansko zdravilo. Kot posledica zimskega življenja, ko je človek po večini zaprt v sobi in mu manjka zraka in gibanja—postane vaš sistem okoren, prebava nepravilna in udje več ali manj negibčni.

Severa's Blodal

(preje Severov Kričistilec) je pravo obnovljevalno zdravilo, ki bo delalo blagodejno na izmenjavo vašega sistema, ki ga tako želite. Pomaga do poprave nenaravnih razmer in deluje kot regulator za zdravljenje kožnih izpuščajev. Cena \$1.25. Pri vseh lekarjih.

W. F. SEVERA CO.
CEDAR RAPIDS, IOWA

SEIZ BROS.

Priporočam vsem slovenskim duhovnikom svojo veliko izbiro nabožnih knjig v vseh jezikih, vseh cerkvenih potrebščin, kipov, podob, svetinjic i. t. d.

Priporočam se tudi vsem slovenskim društvom pri nakupu zastav in društvenih znakov.

21 Barclay Street, New York
Telefon, 5985 Barclay.

Katoliški Slovenci zavedajte se svoje dolžnosti in podpisajte!

"KATOL. ČASOPISJE."

ZA VSE LJUDI IN ZA VSE SLUČAJE.

Gotovo je, da imam največje prodajalne in najbolj založene z različnim blagom za slovenske gospodinje in gospodarje, pa tudi za ženine in neveste, ker imam fino pohištvo in druge potrebne reči.

PRVE SO GOSPODINJE, katere dobijo pri meni najboljše peči, preproge, linoleum, posodo, vozičke, zibe, blazine, omare in drugo.

GOSPODARJI VEDO, da imam raznih barv, železja, ključavnic, cevi za plin, stekla, korita in drugo vedno v zalogi.

NOČ IN DAN pa imam otvorjen pogrebni zavod z "AMBULANCAMI". — Trije ambulančni in bolniški avtomobili so vedno na razpolago, za vsaki čas, za vsako nezgodo ali bolezen.

Največji pogrebni zavod, v katerem izvršujemo vsa dela v vso zadovoljnost naroda.

Oba telefona noč in dan:

Bell: Rosedale 1881.

O. S. Princeton 1381.

Anton Grdina, Trgovec in pogrebnik
1053 E. 62nd St., Cleveland, O.

S slabim želodcem ni vspeha!

Dr. Orison Swett Marden, sloveči pisatelj pripoveduje: "Možgani do-
be veliko kredita, ki bi ga pravzaprav moral dobiti želodec. In prav ima.
Na tisoče ljudi je na svetu, ki se imajo zahvaliti za svoj uspeh v življen-
ju predvsem dobri prebavi. Kdor ima slab želodec in trpi bolečine, ne
more imeti nikdar popolnega vspeha. Najbolj zanesljivo zdravilo za slab
želodec je:

Zlata kolajna



San Francisco
1915

Veliko darilo



Panama 1916

TRINERJEVO AMERIŠKO ZDRAVILNO GRENKO VINO

Pripravljeno je samo iz grenkih rastlin,
korenin in lubja znane zdravilne vrednosti in
naravnega rdečega vina. Izčisti želodec, odpra-
vi vse snovi iz notranjosti, pospešuje prebavo,
vrne slast, ojači živce in celo telo. Za za-
prtje, slabo prebavo, glavobol, omotico, nervoz-
nost, pomanjkanje energije, splošno omemog-
lost, i. t. d.

Trinerjeva Angelika Grenka Tonika

je splošno odvajalno in zelo okusno sredstvo proti slabostim telesnega vstroja,

TRINERJEV LINIMENT

je izvrstvo zdravilo, zelo močno, toraj uporabno za zunanja zdravila.
Oprostilo te bo revmatizma in trganja. Ako so tvoji udje otrpli, ali imaš
bolečine v hrbtu, ali si kak ud pretegnil ali zvil, za otekline itd., ako si z
njim namažeš utrujene mišice ali noge potem, ko si se skopal, boš začu-
den čutil blagodejen vpljiv.

TRINERJEV ANTIPUTRIN je najboljši čistilec za zunanjo upo-
rabo: Grgranje, izpiranje ust, čiščenje ran, odprtini i. t. d.

V vseh lekarnah.

JOSEPH TRINER COMPANY

1333-1343 S. Ashland Ave, Chicago Ill

